

ANTTO TERRAS

PILKKUUN ASTI

**BAARIMESTARIN
MUISTELMAT**

WSOY

ANTTO TERRAS

PILKKUUN ASTI

**BAARIMESTARIN
MUISTELMAT**

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

© ANTTO TERRAS JA WSOY 2017
GRAAFINEN SUUNNITTELU MIKA TUOMINEN
ISBN 978-951-0-42654-8
PAINETTU EU:SSA

**Omistettu Suomen
Tikkurilan hyville ihmisille,
Calypson veteraaneille.**

SISÄLLYS

- ESIPUHE – 9
- 1. KIRJAN JA KIRJOITTAJAN TAUSTAT – 12
 - 2. MIKÄ CALYPSO OLI – 33
 - 3. URA CALYPSOSSA ALKAA – 62
 - 4. CALYPSON TYÖNTEKIJÄT – 84
 - 5. CALYPSON ASIAKKAAT – 104
 - 6. CALYPSOSSA TAPAHTUU – 128
- 7. CALYPSON JUOMAVALIKOIMAT JA -TAVAT – 144
 - 8. CALYPSON RUOKA – 172
- 9. RAVINTOLA-ALAN LAINALAISUUKSIA – 198
- 10. HENKILÖKUNNAN TAPAHTUMIA – 226
 - 11. CALYPSON LOPPU – 242
- JÄLKISANAT – 247

ESIPUHE

Vantaan Sanomat julkaisi lokakuussa 2009 neljännessivun kokoisen nekrologin, jossa toteavaan ja lakoniseen tyyliin ilmoitettiin, että Tikkurilassa yli neljäkymmentä vuotta asiakkaita palvellut monitoimiravintola Calypso on haettu konkurssiin. Vantaan ulkopuolisessa tai muuten vaan raittiissa lukijassa juttu tuskin herätti sen suurempia tuntemuksia. Kaatuuhan niitä isompiakin liikeyrityksiä, ja varsinkin ravintola-alalla on tunnetusti tuulista.

Tämä vaatimaton ja sisäsivuille jemmattu tarina aiheutti kuitenkin sekä Tikkurilassa että sen satelliittilähiöissä massiivisen maansurun. Viestintuojaksi ajautunutta toimittajaa tönittiin kylänraitilla vielä seuraavan vuoden helmikuussa, ja tragedian aiheuttaneiden syytteeseenpanoa valmisteltiin tosimielellä lukusissa kansalaisyhteisöissä.

Tikkurilassa oltiin toki totuttu menettämään ja jäämään osattomiksi ennenkin. Nyt haudattiin kuitenkin sen verran keskeinen sosioekonominen tukiasema,

ettei tilannetta voitu hyväksyä. Vaan kuten Vantaalla tavallista on: raivo ja suuttumus muuttuivat ensin huokauksiksi, sen jälkeen itsesääliksi ja lopulta luovuttamiseksi. Sielläpäin ei ole tavatonta, että edellisenä iltana vannottu ikuinen kosto on jo seuraavana aamuna myönnetty häviö. Tikkurilassa mikään tunnetila ei kestä vuorokautta pidempään, paitsi tietysti riittämättömyyden tunne, mutta se onkin luokiteltu varmuuden vuoksi luonteenpiirteeksi.

Ketään ei siis lopulta munista hirtettykään. Suurisuisimmat kapinajohtajat löysivät vaivatta uuden kanta paikan – hätäisimmät heti Calypson alakerrasta, mutta seikkailunhaluisimmat rohkenivat peräti toiselle puolelle Peltolantietä. Vuosikymmeniä päivin öin syntisenä hohtanut Calypso-neonkyltti ruuvattiin roskikseen, mutta vanhan viihdekeitaan konkurssipesä siirtyi nopeasti seuraaville uhkarohkeille, ja puolen vuoden päähän buukattu Janne Tulkki sai hänkin pitää keikkansa. Elämä toisin sanoen jatkui, kuten oli jatkunut mustan surman, uskonpuhdistuksen ja Viron viisumivapaudenkin jälkeen.

Minun tehtäväkseni on jäänyt kirjata muistiin koko tämä murhenäytelmä. Calypson viimeiseksi jääneenä baarimestarina ja nightclub managerina koen sen velvollisuudekseni. Kohtalokkaan konkurssin jälkeiset vuodet ovat nyt kirkastaneet silloisia tapahtumia ja tunteuksia tarpeeksi. Monet asiat ymmärrän tänään paremmin, joskaan suurinta osaa en edelleen ollenkaan.

Calypson kronikka on väkisinkin myös vantaalaisuuden ja sen vanhoillisimman siiven, tikkurilalaisuuden, läpileikkaus. Keskustelin tästä hankkeesta silloisten taistelutovereitteni, yrittäjäpuolen ja lukuisten kanta-

asiakkaiden kanssa, ja heistä jokaisesta huokui sama vilpitön innostus: *ei jumalauta missään tapauksessa*. Jos-takin syystä suurin osa entisistä työntekijöistä ei enää muistanutkaan olleensa meillä hommissa, ja enemmistö iki-kantiksista ei myöntänyt koskaan edes käyneensä Calypsossa. Aihe on siis edelleenkin arka ja näin ollen kerronnallisesti herkullinen. Parhaita tarinoita kun ovat tunnetusti ne, joita kukaan ei halua kerrottavan.

Reiluuden nimissä ja turhan kärejöönnin välttämiseksi haluan kuitenkin korostaa, että kaikki seuraavat lausumat sekä kuvaelmat perustuvat täysin minun omiin käsityksiini ja muistijälkiini. Puoliviroalaisen myymälä-etsivän pääasiassa vantaalaista ravintolaa käsittelevästä teoksesta löytynee absoluuttisen totuuden lisäksi myös muunlaisia elementtejä. Totuudessa pysyminen on aika lailla hengissä pysymisen kaltaista kamppailua – joskus heiluu rima ja toisinaan laukkaa mielikuviutus. Parhaan kykyäni mukaan olen silti koettanut olla lukijalle luotettava ja kohteilleni armollinen.

Mutta nyt mennään – *pilkkuun asti!*

1.

KIRJAN JA KIRJOITTAJAN TAUSTAT

Ravintola-alaa käsittelevät kirjat ovat aika lailla keitto-kirjojen kaltaisia. Kalliisiin kansiin on ahdettu muutama sata drinkkiohjetta, nättejä kuvia jäämurskasta uhmakkaasti törröttävästä mintunoksasta ja kanteen karismaattisen baarimestarin lempeät kasvot. Varsinaisia oppikirjoja viinapuolen asioista ei ole yleisessä levietyksessä laisinkaan, sillä tuorein sellainen on jostakin 1970-luvun puolivälistä. Tähän on muutamakin syy, mutta ehkä päällimmäisin niistä on se, että suomalaista ei tunnetusti tarvitse opettaa ryyppäämään, eikä alkoholin-kulutusta edesauttavan kirjallisuuden levittämistä ole yksikään kustantamo kokenut ykkösprioriteetikseen. Suomalainen drinkkikulttuuri on kotioloissa nojannut lähinnä tiukkaan viinaan ja huoneenlämpöiseen vis-syyn, joten mitäpä sitä ihmisiä hämmentämään jollakin avokadomargaritalla. Alan ammattilaiset ovat siirtäneet oppinsa suusta suuhun ja kassasta taskuun -menetelmäl-

lä, eikä tästäkään hommasta ole kukaan viitsinyt laatia mitään opusta.

Suurin osa nykyisistä baarikirjoista käsittelee lähinnä reseptiikkaa tai jonkin legendaarisemman ravintolan historiaa. Paukut esitellään mielellään alkoholittomina versioina ja jopa varsinaisina terveysjuomina, vitamiinipommeina, ja salaisesti toivotaan lukijan tajuavan sanomattakin, että lisää niihin nyt viimeistään loppuvaiheessa se neljästä kahdeksaan senttiä rommia.

Portsareista on laadittu useampikin ovimiesten urottöitä suitsuttava teos, mutta niissä keskitytään pääsääntöisesti henkilöpalvontaan sekä voitettujen joukkotappeluiden ihannoivaan analysointiin. Varsinaista baariötä tai käytännön palvelutilanteita ei ole tahdottu kirjan muodossa käsitellä. Jos jokin ravintola kansiin päätyykin, niin kysymyksessä on yleensä niin sanottu parempi paikka, jonka tarinat ovat kerrottavissa ja joita muistellessa ei tule morkkista. Raaka pubiduuni satunnaisessa lähiössä ei ole salonkikelpoista.

Baari-ala on käsittelykohteena erinomaisen haasteellinen. Tolkullista kulmaa on koetettu löytää vaikka kuinka useasti, ja siinä on aina epäonnistuttu. Televisio-ohjelmiksi ajautuneet kapakkaformatit ovat olleet niin luokattomia, ettei niitä edes muista kukaan. Eräässä kilpailijat rakensivat Helsingin Punavuoreen baaria ja toisessa pissikset kiskoivat laivalla Bacardi Breezeriä. Tuotannoista kiinnostuivat ainoastaan Julkisen sanan neuvosto sekä sosiaali- ja terveysministeriön tuotevalvontayksikkö, hekin pelkästään viran puolesta. Tunnettu lyhyt turkulainen yökerhokeisari kokeili hänkin dokauksen popularisoimista ja perusti klubin, johon kiinnitti muutaman mallitytön pitämään blogia. Tytöt saivat

kolmessa kuukaudessa aikaiseksi seitsemän julkaisukelpoista lausetta, eikä onneksi enempää tarvittukaan, sillä seuraavaksi saapui pelastava konkurssi. Alkoholit on kimurantti kumppani mille tahansa hankkeelle, ja siitä kerrotut tarinat joko kielletään kokonaan tai kerrotaan loivennettuina.

Rehelistä ja ketään säästämätöntä teosta kapakanpidosta ei kukaan järkevä alan yrittäjä missään tapauksessa kirjoita. Ei ainakaan sellainen, joka meinaa myös jatkaa hommassaan. Salanimellä sellaisen toki voisikin laatia, mutta silloin tulevat punnittaviksi uskottavuus ja motiivit. Hiljaisuus vallitsee myöskin työntekijänpuolella, sillä duuni joko tahdotaan pitää tai koko ura halutaan unohtaa mahdollisimman tehokkaasti. Vanhan liiton baarimestarit ovat taas vannoneet Dionysokselle valan, jonka mukaan omat, työnantajan tai varsinkaan pohan eli asiakkaan asiat eivät kuulu kenellekään. Tämänkaltaisella moraalilla varustetut mestarit ovat kuitenkin nykyisin valitettavasti valkoselkätikkaakin harvinaisempia ja lähes kaikki jo eläkkeellä tai haudassa.

Humalluttavin määrä suomalaisista anniskeluravintoloista ei sijaitse kaupunkien keskustoissa. Julkkiskokkien tai sarjayrittäjien laadukkaan näköiset ravintelit harvoine asiakkaineen eivät edusta millään muotoa niitä anniskelupaikkoja, joissa suurin osa aikuisväestöstämme vetelee kännejään. Juottoloiksi taikka räkälöiksi nimetyt majatalot ovat niitä, missä enemmistö alan töihin ajautuneista suorittaa tehtäviään, ja niissä myös kiskotaan valtaosa kaikesta alkoholista. Noissa paikoissa eivät loista kristallikruunut tai hohda valkoiset pöytäliinat, eikä niiden omistaja komeile tatuoituine käsivarsineen naistenlehden kannessa.

Sattuman kautta

Minusta tuli Calypson baarimestari ja nightclub manager täysin vahingossa. En ollut koskaan kuullutkaan koko ravintolasta tai Tikkurilasta, jossa se komeana hohti, ja drinkkejäkin olin rakennellut lähinnä omiin tarpeisiini. Parhaat ja karseimmat asiat tapahtuvatkin usein täysin yllättäen.

Ravintola-alaa ja ravintoloitsijoita tunsin tietysti kymmeniä. Harrastelin siihen aikaan jostakin syystä melko aktiivisesti stand up -komiikkaa, ja klubeja järjestettiin lähtökohtaisesti juuri erilaisissa baareissa. Niiden takahuoneissa sain mahdollisuuden tutustua pääkaupunkiseudun hulluimpiin ja luovimpiin kapakoitsijoihin. Koomikot kun olivat jo silloin keskimääräistä raskaampaa seuraa, joten keikan alkamista odotellessa juttelinkin mieluummin jonkun pubinpitäjän kanssa alkoholipolitiikasta kuin Krisse Salmisen kanssa hänen erinomaisuudestaan.

Päätyöni oli jo useamman vuoden ollut Stockmannin etsiväosastolla, mutta vapaat sain rauhassa temmeltää huumorihommissa. Ei Stockaa kiinnostanut, missä heidän tehonyrkkinsä kävi vapaa-ajallaan, heille riitti, että olin paikalla viitenä päivänä viikossa kahdeksan tuntia kerralla.

Tavaratalon konsernihallinto teki tosin yhtenä pikkujouluna sen virheen, että harrastuksestani kuultuaan tilasi minut pääkonttorille esiintyjäksi. He olivat jostakin syystä siinä uskossa, että stand up on jokin kaskunkerronnan ja imitaation sekoitus, kiva ja harmiton ohjelma numero. Minun materiaalini oli kuitenkin sellaista, että suurin osa suomenruotsalaisesta johtokatraasta

käveli ulos jo ensimmäisen kolmen minuutin aikana. Lopetettuani kukaan ei taputtanut, vaan tunnelman pelastamiseksi pyydettiin joulupukki uudelleen sisään ja paha mieli karkotettiin laulamalla *Arkihuolesi kaikki heitä* kovaa ja kaksikielisesti. Sain siitä keikasta viisisataa euroa ja ikuisen porttikiellon kaikkiin Stockmannin asiakas- ja henkilöstötilaisuuksiin.

Helsingin paras baari oli Mikonkadulla operoiva Sling In. Toinen sen omistajista tykkäsi käydä katsomassa stand up -komiikkaa ja vietti muutenkin rankemman puoleista elämää, joten kerran tavattuamme meistä tuli kenties liiankin läheisiä. Ystävyys syveni pian kanta-asiakkuudeksi, ja kohta vietinkin kaiken työn ulkopuolisen ajan Slinkun antavassa miljöössä. Huumorini tasottomuus piti osaltaan huolen siitä, ettei keikkoja juurikaan ollut, joten minulta löytyi hyvin aikaa istuskella töiden jälkeen muiden osattomien kanssa baaritiskillä ja haitailla olemattomien perään.

Sling In oli saanut jallitettua palvelukseensa baari-alan kovimmat hämmentäjät. He naurattivat tasapuolisesti sekä miehiä että naisia, loihtivat näyttäviä juomasekoituksia ja brassailivat muutenkin ammattitaidollaan. Minä tietysti, uteliaana etsivänä, seurasin tarkasti heidän työskentelyään ja panin muistiin, mitä litkua tuli mihinkin paukuun ja kuinka ananaskirsikasta tehdään pyreetä. Rutinoituneena havaintojentekijänä tulin ilta illalta täysinoppineemmaksi. En tietenkään voinut aavistaa, että tätä karttuvaa osaamista saattaisin kohta tarvitakin.

Yleensäkin kaikki liemet, työt, asuinmaat ja parisuhteet, joihin olen joutunut, ovat langenneet osakseni sattumoisin ja varoittamatta.

Synnyin 1973 Tallinnassa, puoliksi virolaisena ja puoliksi suomalaisena, mutta näillä asioilla ei suuressa ja mahtavassa ollut mitään merkitystä, sillä siellä oltiin kaikki yhtä punaperhettä. Neuvostoliiton romahtaminen vuonna 1991 ei ollut todennäköisesti minun syytäni, mutta kun se kerran tapahtui, niin johonkin oli loikattava. Paikallismeno äityi nimittäin päivä päivältä yhä kaoottisemmaksi, ja pelätä sai mafiaa, sisällissotaa sekä muita nuoren demokratian vitsauksia.

Ruotsin Tallinnan-lähetystössä oltiin kuitenkin sen verran hereillä, ettei viisumia myönnetty, vaikka muistaakseni hain sitä humanitäärisin, poliittisin ja opiskelellisin perustein. Kaikki samalla lomakkeella. Ehkä perusteluissa tuli hiukan liioiteltua. Tunnetusti jalliteltavissa oleva ruotsalainen maahanmuuttoviranomainen ei mennyt siihen halpaan, että olisi uskonut minun kärsivän nälänhädästä, olevan mielipiteideni vuoksi vainottu ja aikovan suorittaa Tukholman yliopistossa väitöskirjaani tukevia matemaattis-luonnontieteellisiä opintokokonaisuuksia. Onhan niitä lapsineroja maailmassa, ja minä olin sentään jo seitsemäntoista.

Paljon paremmin ei käynyt Israelin konsulaatissa. Vaikka Mustamäen torin ykkösväärentäjä teki loistavaa työtä ja sai nimeni mahtumaan erään urheiluseuran aitoon ryhmäviisumihakemukseen, niin kaikille muille kaivattu lupalappunen myönnettiin, mutta minulle ei. Siis kaikille muille 7–13-vuotiaille luistelijatytöille.

Ruotsi ja Israel olivat tuolloin eniten ja kynnyksettömästi murenevan Neuvostoliiton porukkaa vastaanottavia valtioita. En tiedä, mihin tarkoitukseen he sitä väkeä haalivat, mutta joka tapauksessa juuri niihin kahteen maahan oli todennäköisimmät saumat päästä.

Kumivenesoutelut Suomen suuntaan olivat loppuneet jo 80-luvun puolivälissä. Ensinnäkin siksi, ettei keneltäkään löytynyt enää merikelpoista kumivenettä eikä uimarenkaalla uskallettu. Ja toiseksi: vaikka perille olisi päässytkin, niin viranomaiset luovuttivat jokaisen rantaan huuhtoutuneen pikaisesti takaisin neuvostohuomaan. Hyvä jos ehtivät edes pöksyt kuivua.

Tuolloin yleisenä poispääsymenetelmänä oli myös järjestetty avioliitto. Minä olin kuitenkin edelleen alakäinen, enkä muutenkaan usko, että temppu, joka luonistui Anu Saagimilta, olisi onnistunut minulta. Tuskin meikäläistä kukaan möhömahainen Suomi-turisti olisi kumppanikseen kaivannut, edes paperilla. Vaikka nätihän minä olin kuin mikä ja hyvin kasvatettu.

Kohtalo puuttui tässä kohden tilanteeseen presidentti Mauno Koiviston hahmossa, joka päätti, että kaikki universumin suomensukuiset on yhteen kerättävä ja isiensä kamaralle päästettävä. Tästä alkoi kiihkeä ja armoton paluumuuttoruletti, joka toi Suomeen kymmeniä tuhansia uudisasukkaita, joista muutama sata saattoi ihan oikeasti ollakin suomalaisia. Suurin osa kuitenkin osti taikka muulla tavoin järjesti itselleen tarvittavan sukupuun ja sukunimen. Joku entinen Ivanov saattoi esitellä seuraavalla viikolla uutta passiaan, jossa luki Koistinen. Presidentti Koiviston sinänsä hyvä ja inhimillinen päätös ei voinut mitenkään toteutua tarkoitetulla tavalla. Ei siis sellaisessa valtiossa, jossa kaikki oli edullisesti kaupan – syntymätodistukset ja sukuselvitykset mukaan lukien.

Meidän perheemme oli sentään aitoja ja oikeita neukkusuomalaisia, ja varmaan sen takia paperimme pölyttyivätkin jossakin kansankomissaarin kaapissa

lähes vuoden. Huiputtamalla asiansa järjestäneet saivat luonnollisestikin väärennetyt dokumenttinsa eteenpäin jonottamatta, kuten pitääkin. Kohtalo oli kuitenkin tiukasti päättänyt uudelleensijoittaa minut juuri Suomeen, ja kesäkuussa 1991 se kaunein sitten tapahtui.

Siitä kolme vuotta myöhemmin tapahtui seuraava tahdostani riippumaton siirto, ja Tampereen yliopisto, johon en edes muistanut hakeneeni, hyväksyi minut maisteriopiskelijakseen. Pääaineenani olisi kuulemma teatteritiede ja jokin teoreettinen dramaturgia semiotiikkapedillä. Teatterikorkeakouluun olin pyrkinyt, mutta Pispalan kallioilta itseni löysin. Sieltä oli esteetön näköyhteys yliopistorakennukselle, jossa olisi kuulunut leikkiä piilosta muiden tekotaiteilijoiden ja viiksekkäiden humanistityttöjen kanssa. Ei maistunut, joten heitin opintokirjan Näsijärveen ja menin osaikaiseksi Anttilan kassalle.

Anttilasta minut bongasi Securitaksen ylietsivä, joka kehui aina yhtä epäseksikästä kytäyshommaansa maasta taivasiin ja suositteli vaihtamaan alaa. Näytin kuulemma pieneltä ja viattomalta, mutta koska osasin venäjää ja viroa sekä hallitsin draaman kaaren, niin minusta tulisi suurella todennäköisyydellä Pirkanmaan tehokkain ja vittumaisin etsivä. Ja katso – näin myös tapahtui.

Kovinkaan pitkään en ehtinyt manselaisia muilutella. Pian jo soitettiin Helsingin Stockmannin etsiväosastolta, että heillä on akuutti pula juuri minunlaisistani haaskalinnuista, että tulehan meille, pääset kiusaamaan rikkaita ja saat muutakin kuin mustaamakkaraa. Jätin haikeat hyvästit teatteritieteelle ja lähdin nälkäisenä kohti pääkaupunkia kokemaan tosielämän draamoja.

Stockmannilla olikin lopulta niin kivaa, että ellen olisi vuona 2015 mennyt julkaisemaan siitä hommasta kirjaa, niin luurailisin siellä todennäköisesti edelleen. *Stockmann Yard. Myymäläetsivän muistelmat* piti kuitenkin huolen siitä, että sain 18 vuoden jälkeen ripustaa käsiraudat lopullisesti naulakkoon ja ryhtyä päätoimiseksi kirjoittajaksi. En siis kirjailijaksi, vaan kirjoittajaksi. Todelliset kirjailijat käsittelevät oikeita aiheita ja puhuvat sukupolvensa äänellä, kaikkunaan mennyt ja pohjana tuleva. Tai ainakin näin väitti humalainen myyntijohtaja Otavan kesäpäivillä.

Minulle, kirjoittajalle, taas tuntui kelpaavan aihe kuin aihe, kaikki tyypit ja varsinkin niiden prototyypit. Seuraavana vuonna olin ahne ja kirjoitin peräti kaksi teosta, tai oli niissä ainakin kolmesataa sivua kummassakin ja kivat kannet. Tauskin elämäkerran ja Esko Eerikäisen muistelmien piti räjäyttää potti ja hommata minulle ensimmäisen miljoonani lisäksi Finlandia-ehdokkuus ja paikka Uutisvuodon kapteenina. Asetettuja tavoitteita ei aivan täysin saavutettu. Tauskia myytiin kolmisenkymmentä kappaletta ja Eskoa kuusitoista, joista palautettiin neljä. Kustantajani Like lopetti aluksi vastaamisen sähköposteihini ja kohta myös puheluihini. Joten, taas kerran, kohtalo otti ohjat käsiinsä ja heitti minut sisään WSOY:n kaikille karille karahtaneille alati avoimesta ovesta.

Tässä sitä nyt ollaan. *Baarimestarin muistelmat* kertoo elämässäni vuonna 2005 sattumalta alkaneesta periodista. Päivät vietin Stockmannilla, mutta illan laskeuduttua hakeuduin Vantaan yöhön, tiettomien taipaleiden taakse. Tein siihen aikaan oikeastaan neljää hommaa.

Stand up oli vuonna 2000 löytänyt tiensä myös Suomeen, ja sen alan ammattilaiseksi saattoi ryhtyä tuol-

loin kuka tahansa pelkästään ilmoittamalla, että oli hauska. Rima oli matalalla, eikä kukaan oikein tiennyt, millainen on oikeaoppinen stand up -koomikko. Meitä tappohauskoja veijareita oli silloin ehkä kymmenen, joista kahden jutut naurattivat oikeasti ja loput saivat keikkansa säälistä. Minä en saanut kohta enää edes säälistä, koska naljailin liikaa ja haukuin tilaajayrityksen toimitusjohtajan, ykköstuotteen ja firman imagon usein jo takahuoneessa ennen esiintymistä. Vasta viisitoista vuotta myöhemmin tälle toiminnalle keksittiin oikein nimikin – roast –, mutta tuolloin olin pelkkä hankala mulkero, joka pilasi törkyisyydellään paitsi omat esiintymisensä myös koko toimialan maineen.

Ja ettei vaan aika olisi käynyt pitkäksi, niin varmuuden vuoksi virallistin itseni myös viron kielen tulkiksi. Viro on varsinkin siitä otollinen kieli, että jos profiloituu oikeus- ja esitutkintatulkin hommaan, niin työt eivät lopu koskaan. Onhan se myös hirmuisen hassunkuuloinen ja siten viihdyttävä murre, jolla on oikein ilo rupatella. Viikossa saattoi olla viisikin keikkaa ja enemmänkin, jos vaan olisi ehtinyt ottamaan. Jatkuvasti kyseltiin putkalle, että tulehan tulkkaamaan, taas löytyi Länsisatamasta joku Urmas toiselle kuuluva perämoottori sylissä tai Kaivopuistosta Siim, päällä maahantulokielto ja kaksikymmentä grammaa amfetamiinia. Tulkin työstä pääsin suurimmilta osin irti sillä, että käänsin kerran käräjäoikeudessa ehdottomasti kiistetyn rikoksen myönnetyksi. Koska olihan se kaveri syyllinen, ja vaikka avustaja sössötti omiaan, haisi valhe kilometrin päähän.

Kaikki nämä osaamiset ja yritelvät valmistivat minua kuitenkin tietämättäni jotakin suurempaa varten. Vasta

jäljestäpäin olen tajunnut, etten olisi koskaan pärjännyt Calypsossa, ellen olisi ollut rutinoitunut kyttääjä ja kiinniottaja, viron ja venäjän sujuvasanainen tulkitsija sekä puolivillainen vitsinkertoja.

Sling In

Sellaiselle lukijalle, joka ei koskaan Sling Inissä käynyt tai ei muista käynnistään mitään, tahdon tulevan tekstin helpomman ymmärtämisen vuoksi avata hieman paikan luonnetta. Sillä jos ”Slinkkarin” tilalla olisi ollut nuhainen Pickwick Pub tai muunlainen karseus, niin tuskin olisin ihastunut alaan tai jaksanut seurata minkään baarimamsellin työskentelyjä.

Sling In oli baarina ja työpaikkana sekä ilmiö että edelläkävijä. Siitä muodostui vuosien varrella kahden keskinkertaisuuteen kykenemättömän baarivelhon häpeilemätön haaste koko suomalaiselle anniskelukulttuurille. Kumpikin omistajista oli käynyt baarikurssit ja -koulut ja ihmetellyt työelämäänsä ajaututtuaan, että tätäkö tämä sitten on. Mummontohvelia sihteeriöille ja nelostuoppia pukumiehille? Kaupungista kertakaikkisesti puuttui baari, jossa työtään rakastava ja kunnianhimoinen ammattilainen saattoi tehdä rakastamaansa duunia. Kumpikaan heistä ei soveltunut ohjattavaksi tai valvottavaksi, eikä asiaa helpottanut se, että toinen mestareista oli puolalainen. He päättivät panna pystyyn omannäköisensä ravintolan, joka keskittyisi pelkästään juomasekoituksiin ja haistattaisi hanatuotteille pitkät.

Siipien kantavuutta kokeiltiin alkuun Finlandia-baarissa. Se oli sellainen esi-drinkkibaari, ketjuomistei-

**Baarimestari
paljastaa yön todelliset
kasvot: huvattomia sattumuksia
ja uskomattomia kummelluksia
kummaltakin puolelta baaritiskiä.**

Kun turvallisuusalan ja komiikan ammattilainen – eli täydellinen amatööri – pannaan johtamaan tanssiravintolaa, ei kummelluksilta eikä suoranaisilta katastrofeilta takaan välttyä. Voiko kahdensadan hengen pikkujoulu-porukan ruokkia kirjaimellisesti viidellä kalalla ja kahdella leivällä? Onko valomerkki sittenkin pelkkä suositus? Minne katosi käteismyynnin kassa? Entä voiko aivan kaikkiin portsareihin lopulta luottaa? Tilanteesta kuin tilanteesta selvittää kuitenkin luovuudella ja tuurilla – ainakin melkein.

"Kirjassa päästään tirkistämään vantaalaisen tanssiravintolan Calypson kulahtaneisiin kulisseihin, ja siitä avautuu uusi ja jännittävä näkymä koko suomalaiseen ravintolamaailmaan. Juoppohulluja ja muita karismaattisia karvanaamoja löytyy sekä tuopin että hanan varresta, ja heidän tarinoidensa kertomatta jättäminen olisi röyhkeää tuhlausta."
- ANTTO TERRAS

Graafinen suunnittelu Mika Tuominen
Kannen kuvat iStockphoto, Mika Tuominen

9 789510 426548

www.wsoy.fi

99.1

ISBN 978-951-0-42654-8

THE BARTENDER
ANTTO TERRAS

